

Creditoribus fuisse distracta, ac in eorum satisfactionem consumpta, vel saltem dubia + redditur aded hujusmodi exceptio, ut petita immisionem retardare non valeat, Rota penes Card. Seraph. *decif. 372, n. 1, vers. nec exceptio solutionis, ac Burat. dec. 858, n. 3, vers. & hac exceptio satisfactionis, & Urgellen. d. decif. 212, a n. 6, vers. Unde cum non constet ac seqq. n. 16, vers. & quando, & in recent. decif. 704, n. 1, vers. & quia fuit sepius part. 3, & decif. 19, n. 12, vers. Ista exceptio part. 5.*

Tertium de prescriptione ab anno 1590. quo Ciccolini emerunt 25. Junii prædium, usque ad annum 1611. quo inceptum fuit præsens judicium decursa, + quæ regulariter obstat hypothecariæ, ac proinde Salviano, juxt. l. si à creditore §. sane ubi gloss. in verb. Vel longi temporis prescriptione C. de act. & obligat. l. fin. C. de præscr. long. tempor. & l. 1. C. si advers. credit.

Pariter tollitur: Tum quia legales hujusmodi prescriptiones longi temporis inchoari non possunt contra eos, + qui in pupillari ætate sunt constituti; imò ex novi Juris dispositione, neque contra minores, l. fin. ibique gl. in verb. eas, C. in quib. caus. in integr. rest. non est necess. l. non est cognitum Cod. quib. non objic. long. temp. præscr. Odd. de rest. in integr. qu. 88, nu. 20, vers. sed in contrarium & seq. Licet aliud de perpetuis five longissimis cautum sit, cum pupillarem excefferint in l. sicut §. 1. C. de præscr. 30, vel 40, ann. Atque ideo cum de anno 1593. (quo dd. filii vix infantilem ætatem egressi erant) introductum fuerit, & successivè producto d. posteriori instrumento profectum citatis aliis creditoribus Antonii Mariæ judicium restitutionis in integrum, adversus d. Sententiam, qua negata fuerat illis restitutio integræ dotis maternæ, & deinde hoc institutum anno 1611. 15. Junii quo tempore major ex dictis fratribus legitimam vix ætatem attigerat; alii verò ad eam adhuc non pervenerant equidem, vel nunquam inceptit, vel saltem fuit interrupta talis præscriptio, l. 1. in 2. resp. l. longi temporis l. nec bona C. de præscr. long. temp. d. l. sicut §. 1. ibiq. gloss. in verb. Reposta C. de præscr. 30, vel 40, annor. Rot. penes Buratt. *decif. 457, sub n. 2, vers. præsertim & seqq. & Urgellen. decif. 426, sub nu. 11, vers. & de tempore & num. 1, vers. Per litis autem contestationem ac seq. & in aliis.*

Tum quia Ciccolini qui prædium emerunt, ea expressa lege, ut solverent pretium anterioribus creditoribus Antonii Mariæ, & Imperiæ, non potuerunt adversus eos præscribere, + quia erant in mala fide scientes propriam obligationem, cap. Vigilanti, & cap. fin. extr. de præscript. Balb. de præscr. in 4. par. quartæ partis princip. q. 5, sub n. 2, vers. sed videtur. Rota penes Veral. *decif. 24, & dec. 363, part. 2. & fuit dictum in Ariminen. Salv. 20, Junii 1633, coram Urgellen. dec. 401, n. 14, vers. & accedit ac sepe in aliis. Quæ nocet etiam eorum hæredibus per text. in l. cum hæres in princip. ff. de divers. temp. præscr. Balb. in d. tract. in 2. part. tertie partis q. 12, sub n. 11, vers. secundum principale membrum & seqq. Hond. *consil. 80, n. 74, vers. & hæc lib. 2, cum aliis relatis in Bituntin. census coram me 27, Novembris 1645, in §. nec visa fuit relevans exceptio prescriptionis; Neque proderant illis ad hunc effectum Sententiæ in judicio concursus per Judicem latæ, juxta cujus declarationem solvere promiserunt, quia cum pluribus solverint à die 2. Decembris 1593. citrà usque ad summam flor. 3000. circiter pendente + d. judicio restitutionis in integrum adversus easdem Sententias super residuo crediti dd. fratrum, non po-**

terant eo prætextu excusari, Rota penes Card. Seraph. *dec. 204, nu. 4, vers. quantum ad secundam partem, & in Romana census scut. 18000. 26, Novembris 1601, coram bon. mem. Card. Mellin. in recent. decif. 48, sub num. 7, vers. Præterea & seq. part. 2, & in ead. 11, Martii 1611, coram S. mem. Gregor. decif. 511, sub n. 22, vers. quo casu, &c.*

Quantum de retentione ob solutiones pretii factas per Ciccolinos creditoribus Antonii Mariæ, + ac Imperiæ juxt. l. eum qui à debitore ff. qui pot. in pign. hab. in l. si potiores C. de his qui in prior. cred. loc. succed.

Non obstat quia solutiones factæ creditoribus posterioribus dd. fratrum illis non præjudicant, Aliæ verò factæ anterioribus graduatis in prædictis Sententiis usque ad flor. 5000. circiter non adæquant valorem prædii, de quo agitur, + sed præterea superest portio planè sufficiens pro credito Actorum, quibus ideo concedi potest immissio pro indiviso, cum ipso Ciccolino respectu partis ad eum spectantis pro ea summa anterioribus soluta ad l. eum qui à debitore, ibi, eatenus tuendum, quatenus ad priorem creditorem ex pretio pecunia pervenit, &c. ibique Odofred. & Fulgos. *vers. Primus enim, & alii, ff. qui pot. in pign. hab. Bald. *consil. 52. Obligatio prima sub n. 1, vers. & ideo possessor. lib. 3. hancque sententiam, ut æquitati consonam; sequuta est Rot. in Rom. Legator. de Column. 27, Januarii 1614, coram bo. mem. Card. Sacrat. in recent. dec. 559, sub n. 5, vers. cæterum part. 1, & in Tusculan. Salv. 15, Decemb. 1634, coram Eminentiss. D. meo Card. Verosio decif. 318, nu. 26, vers. Verum hæc exceptio, & seq. part. 6, recent. & penes bon. mem. Cardin. Cavaler. dec. 652, nu. 5, vers. Unde quamvis, confirmatam coram bon. mem. Ubaldo 20, Novembris 1624, apud Modern. Perusin. de censib. in Addit. decif. 128.**

Postremum d. l. Vendicantem ff. de evict. Visum fuit Dominis non applicari.

Tum quia evictio hæc qualicumque sit contingit ex natura ipsius contractus initi ad effectum satisfaciendi creditoribus anterioribus. + quibus prædium venditum, erat hypothecatum, cujus pretium si fuisset illis solutum, omnem utique molestiam emptores evasissent: Ideoque in præsentia conqueri non possunt, nec à venditore defensionem, vel indemnitatem præterdere, pro eo quod ipsi præstare tenentur, ad l. fundum meum l. hoc jure, & l. si mancipium ff. de evict. Bart. in l. qui Romæ §. duo fratres sub n. 10, vers. quarto dicit male ff. de evict. Alex. *consil. 21. Viso compromisso sub n. 6, vers. Secundo principaliter lib. 5, Menoch. præf. 38, n. 4, vers. Hinc etiam dicimus lib. 3. Quod si posterioribus incautè + solverunt, ipsis imputandum, Castr. in l. fin. §. & si præfatam sub nu. 4, vers. gloss. ramen C. de jur. delib. Comitul. *decif. ult. sub n. 30, vers. Ex qua ratione, &c. Sin verò cautione recepta satis illis consultum est, + cum ab eisdem repetere valeant, & quidem via executiva, Card. Seraph. *dec. 1233, sub nu. 3, vers. Unde conclusum fuit & seq. Modern. Rom. *disceptat. 37, num. 44, vers. Et ideo ac seqq.****

Tum quia si quæ deberetur evictio, non ideo Actore à consecutione dotis maternæ repelli possunt, quia paternam adiverunt hæreditatem cum beneficio Inventarii, + cujus vigore præservatæ fuerunt eorum personæ, ac jura ab hæreditariis distincta, licet pro viribus hæreditatis evictionem tenerentur præstare juxt. text. in l. fin. §. in computatione vers. si verò, & ipse C. de jur. delib. & deciditur in l. C. de evict. Gabr. *consil. 125, num. 9.*

n. 9, vers. tertia limitatio & seq. lib. 1. Barz. *decif. Bonon. 64, à nu. 12, vers. successivè, & quarto ac seqq. Rot. decif. 724, n. 2, vers. cum hoc præcipuum part. 3, recent. cum aliis adductis in Bonon. fideicom. de Boatteris 8, Aprilis 1644, in §. Licet iidem fratres sint etiam hæredes Erculis, coram Reverend. D. meo Carrillo, & in Bonon. fideicom. de Rubois 30, Maii 1646, in §. non obstat quod ille sit hæres vers. & in omnem casum, &c. coram me.*

Nec repugnant verba Instrumenti ponderata pro Ciccolino.

Quia cum illud fuerit celebratum per Tutorem dd. fratrum tanquam hæredem præfati eorum patris cum beneficio legis, & Inventarii, & ex causa solvendi res alienum hæreditarium, nulla justitiæ, nec æquitatis patitur ratio, quod promissiones, ac obligationes quæcumque in eo contentæ pro illius observantia, & pro evictione referri debeant ad bona propria pupillorum, + quæ nec idem tutor potuisset legitime pro alienis debitis obligare, ad l. Curator ibique gloss. Cyn. Odofred. & alii C. si res alien. pign. dat. sit. *Surd. *consil. 19, n. 17, vers. quod si utile Salvianum, & sub n. 25, vers. & tunc non potest tutor, Franch. decif. 323, sub n. 3, vers. verum opinio & seq. & decif. 648, Thom. Minad. decif. 25, & fuit resolutum in Rom. nullit. obligat. 27, Febr. 1612, coram bo. me. Pirovan. confirmata 13, Novemb. 1615, coram eod. in recent. dec. 393, part. 1, & decif. 700, p. 3, in quibus bene solvuntur objecta, & ex aliis comprobatur Modern. Rom. *disceptat. 553, n. 15, vers. maxime in minore ac seqq. per tot.***

Atque ita fuit conclusum, utraque parte informante, &c.

DECISIO XXVII.

R. P. D. GHISILERIO.

Cervien. Bonorum.

Veneris 29. Martii 1647.

SUMMARIUM.

- 1 Auditor Camere est Judex appellationum.
- 2 Nullitas non proveniens ex defectu jurisdictionis, mandati, aut citationis non attenditur.
- 3 Appellatio non datur ab interpellatione, cessante gravamine, n. 4. & n. 6.
- 5 Decretum per secundum circumducitur primum.
- 7 Episcopus in causis Mensæ est competens, donec recusetur.
- 8 Judex, quando per præfixionem termini declarat se competentem.
- 9 Decretum vim diffinitivè habens est appellabile.
- 10 Contumax non censetur consentire in Judicem.
- 11 Mandatum producentis, & protestans nil fieri, nisi ipso citato, dicitur consentire in Judicem. Quando det facultatem Jurisdictionem prorogandi, n. 13. Speciale requiritur ad prorogandum jurisdictionem n. 14. & 15.
- 12 Jurisdictione jam prorogata non potest declinari, & num. 16.
- 17 Injustitia notoria nullitati æquiparatur.
- 18 Sententia contra Jus partis, indiget revocatione medio appellationis.
- 19 Jura in causa appellationis producuntur ad adjuvandas probationes prioris instantiæ.

Cum Reverendissimus D. Episcopus Cervien. prætenderet ex causis in libello deductis Decisiones ad Tract. de Alim.

se devoluta quamplurima bona ab ejus Ecclesia in emphyteusim concessa Joanni Antonio, & Fabricio de Lucatellis pro se, filiis, & nepotibus masculis, de 29 in 29 annos ad renovandum, obtinuit à Vicario mandati D. Fabio filio, & nepoti respectivè supradictorum quatenus juxta formam antiquarum investiturarum infra octo dies deberet accipere renovationem, alias declarari bona ad Ecclesiam devoluta. Interposita appellatione à Lucatello, & introducta causa coram Metropolitanano, nedum non fuit moderata inhibitiō, & remissa causa ad Vicarium Cervien. juxta instantiam Promotoris Mensæ, sed partes fuerunt admittæ ad justificandum, & impugnandum in termino sex dierum ab hoc decreto pro parte ejusdem D. Episcopi fuit appellatum, & fuit obtenta ab Auditore Camere inhibitiō cum insertione ejusdem decreti, & procedendo ad ulteriora, mandatum de associando ad bona controversa, quod cum prætenderetur nullum, propositum in Rota discutendum, an esset tale?

Et dum cessant defectus jurisdictionis, citationis, & mandati, cum Auditor Camere sit Judex omnium appellationum * tam in Curia, quam extra, interpositarum, sicut legitur in suis facultatibus impressis post Salust. Tiber. in prax. §. 9, & refert Scacc. de appell. cap. 2. quæst. 8 n. 99. vers. declara, & n. 125, vers. extende, cum præcesserint Citationes, quæ solent fieri in Judicio executivo, quale est remedium associationis vigore licentiæ capiendi possessionem propria auctoritate adjectæ in Instrumentis concessionum: Et ex Instrumentis publicis constat de mandatis Comparentium hinc inde, qui soli defectus præservantur in Constitutionibus sanctæ mem. Pii V. 44. §. 13, vers. deinceps, & Pauli V. 71, §. 5 n. 19, vers. non attendantur * de quibus Rota penes bon. me. Buratt. *decif. 337, num. 31. servatque fuerint omnes termini substantiales, juxta vulgat. decif. Caputaq. 262, part. 2. & in præsentia agatur de sola validitate vel invaliditate mandati separatim à cognitione Justitiæ, DD. utraque parte informante consuerunt illud esse validum.*

Quoad Jurisdictionem A. C. cum Lucatellus appellasset ad Archiepiscopum Ravennaten. Metropolitanum ab interpellatione cum comminatione illi transmissa pro parte ejusdem D. Episcopi Cervien. quæ fuerat etiam ipso instante moderata mediante assignatione termini octo dierum ad dicendum quidquid, &c. non erat admittenda ejus appellatio. * Vel quia interpellatio illa nullum verè intulerat gravamen leg. rei judicatæ, leg. interlocutoria, & leg. programma Cod. comminat. epistol. program. subscript. auctor. rei judic. non haber. Franchus in cap. cum cessante sub n. 6, ad fin. vers. aliquando, & 4, de appellat. ex quo comminationes non habent vim sententiæ, & non transeunt in rem judicatam. Vel quia fuerat resoluta, & moderata per subsequentem comparisonem, & termini assignationem, ad instantiam Lucatelli factam. Unde cessabat * prorsus omnis causa gravaminis, juxta text. in d. cap. cum cessante de appell.

Nam per hoc secundum Decretum evanuit, & circumductum fuit primum, * ac si non emanasset, Rot. in Romana spolii domus 14. Januar. 1615. coram Sanctissimo D. N. Buratt. *decif. 574, n. 11, in Romana census 14. Januarii 1630. coram bo. me. Merlino, & decif. 32, n. 4. inter impressas post Modern. Perus. de subhast. quamvis in ultimo decreto adit clausula, sine præjudicio intimationis factæ,*

& x, & iurium Curie Episcopalis. Quia illud non impedit circumductionem decreti præcedentis, cum censeatur circumductum, eo ipso quod emanavit secundum, ut fuit decifum in Romana pecuniaria 15, Decembris 1610. coram Corduba, impressa apud Marches. de commiss. part. 1, fol. 1222, n. 4, in qua fuit recessum ab alia contraria prius edita in eadem Causa 1, Julii 1609, coram Ottembergo, ut refert Gratian. dilceptat. 428, n. 4, & seqq. Addent. ad sa. me. Greg. XV. dec. 140, n. 17, vers. nam hodie, ubi quod hodie, stante præallegata prima decisione, non est ab hac opinione recedendum. Sed in hoc casu res caret difficultate. Quia dicta clausula (sine præiudicio) apposta in ultimo decreto, non loquitur de decreto præcedenti, cum sit restricta ad intimationem factam, & ad iura Ecclesie, ibi, sine præiudicio intimationis factæ, & iurium Curie Episcopalis, copiam petitorum, & investiturarum decrevit cum termino, &c. Et proinde non poterat Vicarius Metropolitanus super illa procedere, sed tenebatur causam remittere ad ipsum D. Episcopum Cervien. + Ordinarium, tam ex dispositione Sacrorum Canonum, ut expressè deciditur in cap. cum Ecclesia de appell. ibi, non ante appellationem admittas, quam tibi constiterit eam, vel à gravamine, vel iniusta condemnatione portet, alioquin ipsam ad prædicti Episcopi audientiam remittas appellatione remota; & in cap. duo simul de offic. ordinar. quàm Sac. Concil. Trident. sess. 24, de reformat. cap. 20, vers. neque appellationes, de qua post alios, Barbof. de potest. Episcopi alleg. 81, n. 2, cuius dispositio procedit, etiam in causis, in quibus agitur de interesse Mensæ Episcopalis. Nam & in his Episcopus est Judex 7 competens, + & legitime procedit, antequam fuerit recusatus secundum veriore sententiam; quam probat Abbas in cap. cum venissent sub n. 13, ibique notant cæteri Scribentes de re iudic. Felin. in cap. insinuante nu. 3, vers. causa Ecclesie de offic. deleg. Oldrad. consil. 156, n. 1, vers. sed in casu nostro, quam sequuta fuit Rota in Lucana Juris patronatus 6, Novembris 1602, coram bon. mem. Coccin. inter ejus impressas decif. 70, num. 1, & 2. Ita quod cum instarent Procurator D. Episcopi, ut causa remitteretur ad ejus forum, & Lucatellus, ut procederetur ad ulteriora coram ipso Metropolitanano, ille autem Vicarius Metropolitanus assignaverit terminum sex dierum ad justificandum, & impugnandum, dicitur eo pacto admisisse appellationem interpositam à Lucatello, ac remissionem ipsius causæ ad Ordinarium Cervien. tacite denegasse, & in effectu pronunciasse se competentem. Siquidem, licet simplex datio termini Juris non importet, + quod quis se tacite declaret Judicem competentem, quia inservit potius Judici ad deliberandum, an debeat appellationi deferre; in quibus terminis loquitur Rota coram Comitulo decif. 49, nu. 3, & 4. illam tamen importat præfixio termini ad justificandum, & impugnandum per ea, quæ in specie tradit Marc. Anton. de Amat. decif. Marches. 76, in principio, & sub n. 1, & consonat observantia Curie Ravennaten. de qua testantur plures Curiales, habetque fomentum rationis. Et ratio est quia postquam Judicis secundæ Instantiæ fuit exhibitum decretum primi Judicis, quod ex lectione apparet inappellabile, non erat opus ulteriori justificatione ad imbuendum animum Judicis, ut appellationem rejiceret, & per consequens terminus ad justificandum, & impugnandum re-

spicit per necesse merita negotii principalis, Surdus decif. 327, sub n. 5, versic. ad tollendas. Et implicat rejectionem exceptionis declinatoriæ fori, sicut in simili, Caputaq. decif. 281, ibi, secus, si contra Instrumenta part. 2. Quapropter dict. Decretum Vicarii Metropolitanus super hoc articulo, vim habet sententiæ definitivæ, ac per consequens est appellabile juxt. gloss. fin. communiter receptam in authent. habitam in fin. versic. item quod si Judex Cod. ne filius pro patr. Franch. in cap. si duobus sub num. 30, versic. ex quibus de appellat. Becc. consil. 31, n. 6, & per totam. Rot. coram bon. mem. Burar. decif. 134, nu. 2, & seqq. cum aliis pluribus relatis per Scacciam, ubi supra quæst. 17, limit. 6, memb. 7, sub n. 51, & per Marc. Anton. de Amat. dict. decif. Maceraten. 76, sub num. 2, & per totam, ubi loquitur in terminis similis decreti: Etiam si expressè non se declaraverit Judicem competentem. Quia ex Franco, & aliis supra allegatis procedendo ad ulteriora, contra Promotorem Mensæ Episcopalis præsentem, censetur tacite pronunciasse se esse competentem, ut bene ex allegatis per Scacciam ubi supra, num. 59, & 60, qui distinguendo processum, qui fit contra præsentem ab eo qui fit contra contumacem, declarat: quando processus fit contra contumacem, & Judex non pronunciat se expressè Judicem competentem, tunc per processum ad ulteriora non censeri pronunciasse super competentia; & ideo processum esse nullum, ex quo Judex erat ipso jure incompetentens. Ratio est, quia contumax * non censetur consentire in Judicem, seu prorogare illius jurisdictionem. Bartol. in leg. ex quacumque sub nu. 8, ibi, sed si hoc non pronunciet, ff. si quis in jus vocat. non ierit. Franch. in dict. cap. duobus dict. n. 30, ibi, aliquando & secundo processus. Gabriel. conclus. 1, num. 7, vers. secus vero tit. de except. lib. 2. Ex quibus, cum decretum Metropolitanus esset appellabile, apparet A. C. legitime processisse vigore jurisdictionis illi attributæ in quibuscumque causis appellationum in Curia, vel extra interpositarum juxta suos ordinarias facultates, de quibus in dict. §. 9, versic. & quascumque alias. Igitur mandatum, de quo queritur, non potest dici nullum ex defectu Jurisdictionis.

Uterius concurret consensus Procuratoris Lucatelli in Jurisdictionem A. C. ex quo sub die prima Septembris citatus ad docendum de mandato procuræ, alias videndum mandari procedi per contra dictas, comparuit, & produxit mandatum procuræ absque ulla repetitione declinatoriæ fori, eligendo domicilium, & protestando nihil fieri, nisi ipso citato, * ex qua protestatione dicitur in jurisdictionem concessisse. Quia alioquin aliæ citationes fieri non debuissent, nec erat opus, quod ille citaretur, ut in terminis similis protestationis factæ à procuratore habente mandatum sufficiens, tradit Marches. de commiss. part. 3, fol. 168, sub n. 50, ubi signanter sub n. 52, versic. unde si voluit dicit, quod si procurator voluit ad omnes actus citari, se ad telam judicariam præparavit, & per consequens consentit in jurisdictionem; & sub n. 55, subdit fuisse in signatura gratiæ coram foelic. record. Clemente VIII. ita sentiente Sanctitate suâ, declaratum, quod producens mandatum ad evitandum processum per contradictas, & protestans nihil fieri, nisi se citato, videtur consentire in jurisdictionem, & propterea Commissio in una Bracharen. Illegitimitatis, in qua

qua petebatur causam ad partes remitti, lacerata fuit, & remansit causa in Rota, quæ ratio procedit in hoc casu. Quia A. C. antea sub die 27. Augusti jam declaraverat se velle procedere in negotio principali reponendo à decreto moderationis inhibitionis, ita quod dum Procurator postea sub die 1 Septembris protestatus fuit se velle in posterum citari, non potuit intelligere, nisi de citationibus faciendis in negotio principali, maxime cum dicta protestatio, comparitio, & mandati exhibitio facta fuerint postquam A. C. declaraverat causam in Curia esse cognoscendam. Quinimò, cum postea sub die 10 Septembris idem Procurator Lucatelli citaverit ad videndum reponi à decreto facto sub die 27 Augusti, & remitti causam ad partes, ac fuerit reiectus, nullam interposuerit appellationem, neque adiverit Signaturam, * prout adire debebat, si se sentiebat gravatum, inde sequitur acquiescisse, fecisse suum decretum Reintegrationis inhibitionis, juxt. text. in cap. 2, ut lite pendente in 6. Mohedan. decif. 3, in fin. de iudic. Pat. decif. 71, lib. 3. Caputaq. decif. 125, part. 3, & decretum iurisdictionem transivisse in iudicatum, ita ut per sequentem instantiam remissionis causæ, non potuerit tollere prorogationem jurisdictionis A. C. Judicis Ordinarii ex dicto præcedenti consensu ad text. in leg. si convenerit, ff. de iurisdic. omn. Judic. ubi Bart. & Alber. n. 30, Franc. Becc. cons. 22, n. 5, Giurb. decif. 96, n. 14, ut post Felin. & alios in cap. cum omnes n. 8, de constit. firmavit Rota in Auximiana Causa 10 Martii 1636, coram me, quæ est decifio 306, part. 7, recen.

Neque potest in dubium revocari quin Procurator Lucatelli haberet mandatum ad consentiendum in Jurisdictionem. Quia satis patet ex Clausulis amplissimis positis in mandato procuræ, ibi, ac si dictus D. Constitutus præsens esset, facere posset, etiam si talia forent, quæ magis speciale requirerent, & exigerent mandatum cum clausula amplissima ad lites, & causas, pleno, plenissimo mandato, &c. plena, libera, &c. cum facultate substituendi, &c. quibus stantibus, certum est procuratorem ea omnia facere potuisse, quæ poterat facere principalisinet, * etiam si speciale mandatum requirerent l. procurator cum libera, & ibi Bart. de procurat. Rota coram Seraph. decif. 238, n. 3, in recent. decif. 428, n. 19, part. 5, cum ibi allegatis.

Non obstat, quod Procurator sine speciali mandato non possit * prorogare Jurisdictionem. Mohed. decif. 3, de appell. Rot. decif. 21, n. 2, part. 4. divers. & in Senogallien. Salviani 5 Maii 1627, coram bon. mem. Manzanedo: Quia mandatum cum libera æquipollet speciali mandato * ad hunc effectum, ut per Paris. cons. 15, n. 3, lib. 4, & sic Procurator Lucatelli potuit jurisdictionem prorogare. Ad hoc faciunt tradita per Marches. ubi supra d. n. 50, in fin. Felin. in cap. P. & G. n. 11, de offic. delegat. Ruin. cons. 165, n. 10, lib. 5, Marant. de ord. judicior. part. 6, membr. 9, n. 3.

Prout non obstat, quod idem Procurator insteterit pro moderatione inhibitionis. Quia cum prius, ut supra fuit dictum, consensisset in jurisdictionem, * non poterat deinde eam declinare, Bald. cons. 255, n. 2; lib. 4, Menoch. cons. 2, n. 39, Giurb. d. decif. 96, n. 14. Quia prorogatio semel facta amplius revocari non potest ex allegatis per Becc. cons. 22, n. 5, Surd. cons. 204, n. 9.

Minus potest mandatum A. C. dici nullum ratione injustitiæ ob non exhibitam in processu Instrumenta originalia Investiturarum, & non exi-

sentiam pacti capiendi possessionem propriâ auctoritate. Quia de his videndum erit quando agatur de iustitia mandati, & interim sufficit respondere, quod ut Injustitia æquiparetur nullitati, * debet esse notoria ex allegatis in decif. 330, n. 4, coram san. me. Greg. XV. Ultra quod etiam si non fuerint in actis producta omnia iura pro parte D. Episcopi necessaria ad probandam illius intentionem, non ideo tamen sententia dicitur à suo principio nulla, sed indiget revocatione mediante appellationis remedio, uti lata contra Jus partis, * non autem contra Jus Constitutionis 18 l. 1, vers. quod si de jure suo, ff. que sent. sine appell. rescind. l. 2, vers. quod si cum de ætate, ubi gloss. in verb. palam est in fin. C. quorum appell. non recip. expressè firmavit Rota penes Bellam. decif. 73, per totam, sed dum agitur de validitate mandati A. C. nondum executi, actualis exhibitio ipsarum investiturarum * facta in Rota suffragatur ad effectum coadjuvandi probationes jam factas coram A. C. Rota coram Rev. Urgell. decif. 73, n. 7, & decif. 230, n. 9, coram eodem, in quibus plura allegantur ad hunc effectum. Rot. dec. 241, n. 32, part. 7, recent. cum aliis allegatis in Ariminen. Molendini, 1 Junii 1640, coram R. P. D. meo Bicchio in fin.

Ex quibus, cum satis superque pateat de Jurisdictione A. C. qui relaxavit mandatum de associando; Neque dubitetur, quin præcesserint debite citationes, & constet de mandatis Procuræ comparentium, pro validitate dicti mandati, utraque parte informante, fuit resolutum.

DECISIO XXVIII.

R. P. D. BICCHIO.

Urbeveta Legati.

Veneris 5. Aprilis 1647.

SUMMARIUM.

- 1 Legatarius habet actionem hypothecariam, & personalem. Quantitatis fructus sine usura non percipit, n. 10, Declara ut n. 11, & 12. Fructus rei legatæ facit suos, n. 15.
- 2 Dicitio, ultra, importat utriusque legati consecutionem.
- 3 Fructuum acquisitio est effectus possessionis legatæ; Causa, fructuum prohibitio molestiæ in re legata fieri solet, n. 5.
- 4 Hypotheca competit pro lucro dotis.
- 6 Fructus non imputantur in legato, quando proprietatis integrè legatæ.
- 7 Legatum ad inducendum, sufficit omne verbum significans sensum legantis. Quando dicitur alternativum, n. 54.
- 8 Dictiones donec, & quousque significant dationem in pignus. Declara ut n. 9.
- 13 Legato in alternativo non cadit usura.
- 16 Falcidia detractionis, quæ verba importent detractioni non est locus, quando legata excedunt dodrantem, n. 17.

PER hæc verba Joanna Marabottina legavit Francisco Phœbeo ejus Viro: Item Jure legati reliquit, & legavit d. Perillust. D. Francisco Phœbeo ejus Viro scuta 500, monetæ currentis, Paulorum decem pro scuto, liberè, & absque ullo onere: ultra tamen tertiam partem Dotis d. Testatricis d. D. Francisco, de Jure, debitam, & modo, & forma hic infra describendis. Et paulò infra, postquam declaraverat, quod Francisco possidebat ratione